

Barbara Cartland

Saatan ja ingel

Barbara Cartland
Lucifer and the Angel
1981

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell
Toimetanud Hilvi Viisitamm
Korrektor Inna Viires

© 1980 by Barbara Cartland
All rights reserved.
© 2005 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10370
ISBN 978-9949-20-003-0

Autori märkus

“Inglasi võiks pidada partideks, nemadki paterdavad alatasa vees,” on 1750. aastal öelnud Horace Walpole.

Briti vesiravilate ajalugu algab Rooma aegadest, mil supeldi kuumaveeallikates.

Kaheksateistkümnenda sajandi esimesel poolel oli Inglismaal ja Walesis 228 vesiravilat. Tänapäeval on säilinud vaid mõned üksikud, millel on alles raviasutuse maine. Olulisim neist on Harrogate, kus tehakse keskel läbi 120 000 raviprotseduuri aastas.

1822. aastal ilmunud kirjutiste kohaselt said vesiravilaile iseloomulikud märterluse märgid alguse just Harrogate’ist. Kui uued külastajad esmakordselt väävelkollast, kuuma, kihisevat ja haisvat vett maitsesid, tõmbusid nad tasahilju kõrvale ning sülitasid selle välja.

BARBARA CARTLAND

Keegi luuletaja kirjutas Harrogate'is viibides järgmised read:

*“On tavaline arstikabinet Harrogate,
linnas kõikjal sellest pildid on väljas.
Selle mõju mulle on küllaltki hea,
ma üsna jumekas olen ning näljas.
Ma ravist võtan viimast
ning pikutan nii, kuidas jaksan.
Ja niimoodi lõpevad vannid
ning väävlist imbunu maksed.”*

Olin Harrogate'is mõni aasta tagasi, kui külastasin Harewoodi – lossi, mis oli koduks printsess Royalile, kes abiellus Harewoodi krahviga. 1759. aastal valminud ehitis on paljude kunstiteoste aardla ning külastamiseks kõigile avatud.

1860

1.

Anita nõjatus vastu aeda ning vaatas üle välja väikese metsatuka poole, kus ta tihtipeale istus, kui tahtis üksi olla ning mõtiskleda.

Ta isegi sirutas käe väravariivi suunas, kui nägi üles vaadates äkitselt hajumas pilvi, mis olid olnud terve päev hallid ning tinarasked, ning sädelevat päiksekiirt maapinnale sähvatamas.

Anitale meenus otsekohe salm, mida oli kuulnud eilsel jutlusel.

See oli reverend Adolphus Jamesoni valikuna pisut ebatavaline ning köitis kohe Anita tähelepanu, kui ta Jamesoni pikal, õpetlikul ja uskumatult igaval jutlusel oli juba jõudnud oma mõtetesse vajuda.

“Oo, koidu poeg Lutsifer, sa pattu langenu!” oli reverend Adolphus hüüdnud.

Anitale kangastus vaimusilmas kohe taevast langev ning “igavesest õndsusest” ilma jäetud kaunis peaingel.

Anitat oli alati paelunud Lutsiferi taevast väljaheitmine ning nüüd päiksekiirt nähes pidas ta aru, missugune oli Lutsifer enne patustamist välja näinud.

Anita kujutluses oli ingli nägu kaunis, naeratav ning vaatamata taevalikkusele helkles ta silmis liiderlik pilk, otsekui oleks ingli saatus olnud otsustatud juba enne viimast tegu, mis ta hukatusse viis.

Äkitselt Anita ehmus, sest ta mõtiskelu katkestas hääl:

“Noor daam, kas avate mulle värava või unistate edasi?”

Anita pööras ringi ning tal jäi hing kinni – tema selja taga istus suurepärasel mustal täkul Lutsifer, täpselt selline, nagu ta oli vaimusilmas kujutlenud.

Anita vaatas mehe nägu, mis oli ilus, kuid küüniline ja maine, ta tumedaid silmi tõid esile pilkavalt kergitatud kulmud ning isegi mehe tumedatele juustele viltu asetatud torukübar näis asendavat kunagi talle kuulunud aupaiste sära.

Anitat ehmatas mehe ilmumine, kuid ka mees oli neidu silmates üllatunud.